

Kateřina Konečná

OBČASNÍK

Srdce pro seniora

Besedy projektu Srdce pro seniora pokračují. Před létem jsme besedovali se seniory v Čeladné a po prázdninách jsme zavítaly do Trutnova. Tvář projektu se stala Marie Formáčková, dlouholetá přítelkyně Heleny Růžičkové, Josefa Dvořáka či Zdeňka Trošky, která se během besedy se seniory podělila o legendární historky z pracovního i osobního života svého i těchto a dalších významných osobností. Projekt si klade za cíl propojení domovů pro seniory ve výměně informací.

Více fotografií můžete shlédnout na mé webové stránce www.konecna.cz

Zisk zaměstnavatelů nesmí být nadřazený zdraví zaměstnance

Když před dvěma týdny nastoupila devětapadesátiletá Anna na svou směnu v podniku v Trenčíně, věděla, že ji čeká každodenní dřina. V ten den už tu dřinu ale její srdce neustálo. „Takové tempo starší lidé nemohou vydržet! Někteří mladí mají problémy,“ rozčilovaly se před médii její kolegyně, které mluvily o otrocké práci za minimum peněz a šikaně na pracovišti. Tragický příběh se sice udál na Slovensku, je ale jasné, že podobné podmínky panují i v řadě podniků v České republice. Prokazatelně přinejmenším to, že jsou pracující u nás přetěžováni. Česká republika patří mezi země s největším fondem pracovní doby, a to hlavně kvůli častým přesčasům. Plus nedodržování přestávek rovná se zadělávání si na pracovní úrazy. A čísla hovoří jednoznačně: loni u nás došlo k 44 401 pracovním úrazům, 1 304 z toho bylo závažných a 104 smrtelných. Z různých důvodů, nejen kvůli únavě a přetížení. Ale z příčin, jimž se lze většinou vyhnout. Jsou to vysoká čísla.

Jsou ale o něco nižší než ta předloňská, a to pravděpodobně i díky kontrolám odborových inspektorů bezpečnosti práce. Ti vloni provedli 2 402 kontrol a odhalili téměř 8 700 závad. Není proto divu, že i vzhledem k těmto zjištěním a mnoha negativním zkušenostem do novely zákoníku práce, o níž se nyní vede boj ve Sněmovně, přišly odbory mimo jiné s návrhem, aby jim byla vrácena pravomoc v případech vážného ohrožení zdraví nebo života zaměstnanců zastavit práci. To vyvolalo odpor především mezi zaměstnavateli a pravicovými poslanci. Pochopitelně, pravice – ať se to jeden nejmenovaný multimiliardář ve vládě snaží zastírat – zastupuje hlavně zájmy zaměstnavatelů a bohatých. Já s návrhem odborů problém nemám, naopak ho podporuji. I podle mě je zdraví a život každého zaměstnance přednější než zisk majitele či majitelů podniku. Ten zisk jim samozřejmě neupírám, pokud jej mají za dobrých podmínek a důstojných mezd zaměstnanců.

ČR? Opět druhý svět

Přesně tak se jmenuje Národní zpráva české koalice SocialWatch. Zpráva SocialWatch 2017 je členěna podle preambule deklarace »Přeměna našeho světa: Agenda pro udržitelný rozvoj 2030« na pět oddílů – lidé, planeta, prosperita, mír a spravedlnost, partnerství. Ani v jedné z těchto kategorií se České republice mnoho potlesku a přátelského poplácávání po zádech nedostává. To představuje problém nejen pro naplňování Agendy pro udržitelný rozvoj 2030, ale i pro občany ČR a naši zemi jako takovou.

Zejména v oddíle prosperity si autoři zprávy (Jan Gruber, Radek Hábl, Markéta Mottlová, Milan Smrž, Ilona Švihlíková, Peter Tkáč, Tomáš Tožička, Saša Uhlavá) neberou servítky. Věnují se například i často prezentovanému vládnímu trumfu, že má ČR jednu z nejnižších nezaměstnaností v EU. »Nizká míra nezaměstnanosti může opticky zakrývat fenomén pracující chudoby. Je pravda, že navyšování minimální mzdy směřuje k dosažení hranice pracující chudoby, ale i vzhledem k minulému vývoji, kdy se minimální mzda více než sedm let nezvyšovala (!), je problém pracující chudoby jasně přítomný. Ukazuje to i srovnání ČSÚ. Je třeba také zdůraznit, že chudoba je skutečně rodu ženského – asi čtvrtina pracujících žen se pohybuje v sektoru pracující chudoby... Procentuální vyjádření (konkrétně 9,7 % míra příjmové chudoby) může vypadat až uspokojivě, dokud si neuvědomíme, že se jedná o více než jeden milion lidí.« Zapomínat nemůžeme ani na fakt, že v ČR je navíc 35 % domácností, které si nemohou dovolit nenadálý výdaj ve výši 10 000 korun.

Dluhy

S tématem chudoby souvisí bohužel i další velký problém občanů ČR – dluhy. »Jedním z nejhorších problémů daných českou legislativou, který ukazuje na selhání práva a spravedlnosti v České republice, je lichva a obchod s bagatelními dluhy. Jde o volně poskytované půjčky

s vysokými úroky a nejrůznějšími poplatky, nebo rychlý odprodej bagatelních dluhů, které jsou následně soukromými exekutory se státní podporou vymáhány s mnohonásobnými přírůžkami. V ČR je aktuálně každý desátý dospělý člověk v exekuci. Celkem se jedná o 834 000 osob, proti kterým je vedeno přes 4,5 milionu exekučních řízení a exekučně vymáhaná částka (jistina) je 325 miliard korun – čtvrtina státního rozpočtu ČR. Velmi zásadní problém je rychle rostoucí skupina osob s vícečetnými exekucemi. Množství osob, které mají více než tři exekuce, již přesáhlo hranici 400 000, z toho přes 140 000 osob má dokonce více než 10 exekucí. Tito lidé nemají prakticky žádnou šanci se vlastními silami z této situace dostat. V roce 2016 bylo zahájeno přes 600 000 nových exekucí, z toho 85 % bylo nařízeno proti osobám, které již mají minimálně tři exekuce. Ve stejném roce bylo vydáno 100 000 exekučních příkazů k prodeji nemovitosti.«

Mohou si za to sami? NE!

Obchod s chudobou v ČR bují. České vlády zareagovaly na varovné signály velmi pozdě a dopustily, že statisíce českých domácností se ocitly ve velmi tíživé životní situaci. Pravice samozřejmě bude tvrdit, že si za to mohou tyto lidé sami, ale opravdu nevím, jak mohou za to, že žijí v zemi s tak nízkou minimální mzdou, kde je normální levná práce a pracující chudoba.

Zpráva tak konstatuje, že přechod na tržní hospodářství v ČR neznamenal dohnání západních zemí. ČR je »druhým světem«, který není schopen svým občanům zajistit dostačující životní podmínky pro jejich rozvoj bez starosti o peníze a exekuce. Považují to za obrovské selhání a něco, co by mělo stát v čele naší agendy, kdybychom se donekonečna nemuseli bavit o vládních krizích a nemuseli řešit mocichtivé miliardáře.

Neschopný ministr, dobrý marketér!

Tak by se dal ve zkratce označit ministr zemědělství za KDU-ČSL Marian Jurečka. Dokázal to svým přístupem k tzv. dvojí kvalitě potravin. Místo toho, aby využil čtyř let, kdy seděl ve vládě a mohl aktivně zasáhnout proti tomu, že naši občané jedí předražené blafy, svolal tiskovku, na které sdělil to, co už stejně všichni věděli. Nebo alespoň tušili. Tedy fakt, že v České republice máme ve srovnání se sousedními státy v mnoha případech potraviny dražší, ale o to horší. Připomíná mi to známé rčení o zkratce – „je to sice delší, ale o to horší cesta“. Ministr Jurečka nyní, necelé tři měsíce před koncem (čtyřletého!!) volebního období, mobilizuje proti této smutné tradici. Jako ministr by měl vědět, že třeba na Slovensku toto začali řešit již v roce 2011. Ministr zemědělství Jurečka to ovšem udělal chytře (samozřejmě pro sebe a kampaň KDU-ČSL), když téma otevřel těsně před volbami. Aby taky ne. Podle různých průzkumů nesouhlasí s dvojí kvalitou potravin až 90 % dotázaných, díky čemuž může lehce získat politické body. Je škoda, že jsou mu přednější než to, co jsme kvůli němu nuceni jíst. Mnozí zároveň označují za hlavního viníka tohoto stavu EU. Ano, Evropská unie má spoustu chyb a nedostatků. Zabývá se celou řadou nesmyslů, ale obviňovat ji z neschopnosti vládních politiků v ČR opravdu nemůžeme. Jsou to totiž oni, kdo nechali z naší země udělat předražený odpadkový koš Evropy. A největším zbabělcem je v tomto ohledu ministr zemědělství a místopředseda KDU-ČSL Marian Jurečka, který mohl zjednat nápravu. Reálně však neudělal vůbec nic!

Cena Evropského občana 2017

V září v Praze převzala Cenu evropského občana organizace Mobilní hospic Strom života, na kterou jsem ji nominoval. Jsem velmi hrdá na to, že tato organizace působí v mém regionu a jsem velmi ráda za to, že EU uznala značnou přínosnost tohoto projektu. Děkuji Stromu života, za jejich skvělou dlouhodobou práci v oblasti, kterou považují za neprávem často přehlíženou. Strom života je pro mě zářným příkladem inspirativní organizace, která se intenzivně a komplexně věnuje propagování a naplňování hodnot, které by měla každá společnost považovat za naprosto zásadní a zcela přirozené. Doufám, že jim obdržená cena bude odměnou za jejich dosavadní úsilí a inspirací pro další činnost.

Parlamentnilisty.cz Máte v potravinách méně masa a ovoce než Němci či Rakušané! Europoslankyně Konečná ukazuje na překvapivého viníka.

ROZHOVOR Ano, jednete s EU a problém s dvojitou kvalitou potravin vyřešíte možná za čtyři roky! Europoslankyně Kateřinu Konečnou (KSČM) zvedl ze židle přístup ministra zemědělství: „Kdyby pan ministr Jurečka nebyl ješitný chlap a poslechl si kolegyni Sehnalovou, která na tom tématu dělala už v předchozím volebním období v Evropském parlamentu velmi intenzivně, možná některé kroky mohl činit hned po volbách v roce 2013 a nemusel si teď kasat triko a sbírat volební body v roce 2017.“ V rozhovoru pro Parlamentnilisty.cz vysvětluje Konečná, že existuje řešení na národní úrovni a mimo jiné dodává: „Lidovci s jejich preferencemi a strachem z porážky udělají cokoli.“

Rozdíl v kvalitě výrobků, které se prodávají ve stejném obalu, prokázala studie zadaná Ministerstvem zemědělství ČR. Země V4 požadují řešení po Evropské komisi (EK). Premiér Fico bude v následujících dnech o tom jednat s předsedou EK Jean-Claudem

Junckerem. Je to dobrý nápad?

Příliš dlouhodobý nápad. Než se cokoli schválí na evropské úrovni, trvá to tři až pět let. Jednoduchým řešením, které se může stát realitou během měsíce nebo dvou, je, aby se například český ministr zemědělství vrátil k tomu, co bylo v historii – tj. jasné dané normy. Ve chvíli, kdy si dáme do právních předpisů, že nebude možné vozit ovocný nápoj s ovocnou složkou nižší než 20 procent, tak k nám nikdo – a schválně nechci jmenovat značky – takový nápoj nedoveze. Stejně tak, když si řekneme, že rybí prsty musí mít 60 procent obsahu masa, prostě budou takový mít, protože to bude naše nařízení. V tom nás Evropská unie nijak neomezuje. Máme právo si dát podmínky v rámci kvality potravin jaké chceme – tak, jak to má například Rakousko.

Chápu pana ministra Jurečku, že lidovci s jejich preferencemi a strachem z porážky udělají cokoli. Ale měl čtyři roky na to, aby situaci řešil. Vytáhl problém čtyři měsíce před volbami, a pokud půjdeme pouze po evropské úrovni, tak vám garantuji, že dřív než za čtyři roky to nevyřešíme. Když jsem si četla zakládající smlouvy, evropská legislativa ani nemá moc možností, jak postupovat. Chráníme kvalitu, aby zboží neobsahovalo zdraví škodlivé látky, kontrolujeme, aby byl spotřebitel informován, aby bylo na výrobcích napsáno, kolik čeho obsahují, ale kolik, to už je podle mého názoru věc národní legislativy. Ministr Jurečka selhal a svádí situaci na Evropskou unii.

Kolik například vepřovka bude obsahovat masa, to si může určit stát. Nevím, proč jdeme složitější cestou, když můžeme jít

jednoduchou, i když chápu, že některé koncerny by asi nebyly nadšeny a možná se ptejme, proč k tomu do této chvíle nedošlo a kdo vládne na ministerstvu nebo ve vládě ČR.

Dokážete si představit stanovení normy třeba pro každý výrobek?

Je to složité, ale je to o vůli chtít. Ptám se, proč to jde v Rakousku? Asi se nemusíme zabývat každým výrobkem, ale mělo by být zaručeno, že masné výrobky budou obsahovat nějaké procento masa a ne jen nějaké substráty. Na celé kauze mi vadí, že hledáme složité a dlouhodobé řešení. Já neříkám, ať nehledáme evropskou cestu, ale to nemůže být jedna jediná odpověď, kterou dáme občanům České republiky. Máme řešení i v národních rukou, tak ho použijme a pojďme s tím něco dělat i doma a přestaňte se bát nadnárodních společností a prostě jim to příkažme. Je populární nadávat na Evropu. Když se něco nepovede, je fajn říct: hnusná Evropa, koneckonců to někdy používá každý z nás politiků, ale v této konkrétní věci ministr Jurečka nejenže měl čtyři roky ve funkci na to, aby jednal i s Evropskou komisí, to je problém, o kterém se bavíme minimálně osm let...

Kdyby pan ministr Jurečka nebyl ješitný chlap a poslechl si kolegyni Sehnalovou, která na tom tématu dělala už v předchozím volebním období v Evropském parlamentu velmi intenzivně, možná některé kroky mohl činit hned po volbách v roce 2013 a nemusel by si teď kasat triko a sbírat volební body v roce 2017. Olga Sehnalová si zadala několik studií na Vysoké škole chemicko-technologické dřív, než to

napadlo Jurečku.

Celá tahle kauza je absolutní neschopností Ministerstva zemědělství České republiky v této věci jakkoli kompetentně rozhodovat. My jsme o tom věděli, Olga Sehnalová testy dělala x-krát a jako poslankyně právě ve výboru pro vnitřní trh měla možnosti, jenže zůstávala v boji osamocena. Pan ministr Jurečka si teď vzpomněl, že lidovcům chybí předvolební téma. Kromě toho, že jsou srabi a nemají odvalu jít ani do koalice, kterou slíbili.

Ještě co se týká situace v Polsku. Dostávají se k nám informace o tom, že dochází „k bezprecedentnímu útoku na nezávislost polského soudnictví“. To píší ve společném prohlášení čeští soudci. Pokud by došlo k výměně soudců v Polsku, soudy by pak mohly rozhodovat podle toho, co jim řekne stranický sekretariát. Do jaké míry je situace opravdu zásadní?

Vždycky je problém, pokud se začne spojovat moc zákonodárná, výkonná a soudní. Proto máme v ČR nějakým způsobem nastavené kontrolní mechanismy, aby byly odděleny. Co se dnes děje v Polsku, nepovažuji za šťastné, je to velký zdvižený prst. Ať by to udělala jakákoliv vláda, není správné, když se snažíte ovládat soudní moc politickými cestami. Vede to jen k větším problémům a vůbec se nedivím, že se Poláci brání.

Celý rozhovor najdete na mé webové stránce www.konecna.cz

Skandál s fipronilem

Vystoupení na plénu Evropského parlamentu
Vážené kolegyně, vážení kolegové,

možná se může zdát, že toto téma není hodné tohoto vznešeného shromáždění, ale já se domnívám, že opak je pravdou. Dnes tady řešíme, že se kvůli nedostatečné ochraně Evropou šíří vejce, která jsou označována jako toxická. Přitom belgické úřady věděly o podezření na kontaminovanou látku fipronil už začátkem června, ale informovaly o něm ale poprvé až 20. července. Opravdu je toto způsob, kterým si představujeme spolupráci a ochranu spotřebitelů? Možná má mluvčí belgického úřadu vlády pravdu a rozhodnutí nezveřejnit informace o prvním podezření bylo v souladu s evropskými předpisy. Pokud to tak bylo, pak se evropské předpisy musí změnit. Já však považuji rozhodnutí belgické vlády za nepříjemné a motivované pouze snahou ochránit své podniky a nikoliv zdraví evropských občanů, což považuji za naprosto skandální a neobhajitelné.

Malebné město Karolinka

25. září odpoledne jsem měla možnost navštívit malebné město Karolinka. Během setkání s paní starostkou Chovanečkovou jsem ocenila její entuziasmus. Projekty za 90 mil. Kč jsou důkazem, že rada obce, ve které je zastoupena i členka KSČM Daniela Bártková, může fungovat ve prospěch obyvatel. Navštívila jsem i podnikovou prodejnu místní vyhlášené sklárny, která v minulosti poskytovala práci 700 zaměstnancům. Čas zůstal také na besedu s občany, kteří se přišli seznámit s volebním programem KSČM a zejména s kandidáty, kteří budou tento program prosazovat. Celé odpoledne mě doprovázela poslankyně Marie Pěničková. Přeji dámám a kandidátkám volební úspěch a těším se na Vsetínsku opět na viděnou.

Pacientské organizace v Bruselu

Dne 7. 6. 2017 jsem spolu s Akademií pacientských organizací v Evropském parlamentu v Bruselu uspořádala mezinárodní konferenci zástupců pacientských organizací z celé EU. Mě pozvání přijalo také na 50 zástupců českých pacientských organizací. Konference se účastnili např. vyslanci organizací z Bulharska, Rumunska či Belgie. Přijel nás podpořit také současný český ministr zdravotnictví Miloslav Ludvík a jeho náměstkyně Lenka Teska Arnoštová. Hlavním cílem konference bylo umožnit národním pacientským organizacím potkat se s jejich evropskými zastrešujícími organizacemi (o kterých často ani nevědí, že existují) a jednat s nimi o možnostech širší spolupráce. Pacientské organizace, které jsou v našich podmínkách často samo financované spolky pacientů a jejich příbuzných a kamarádů mají nezdědka problém s vlastní propagací i s přístupem k národním i evropským dotacím, neboť obvykle nemají žádné odborné zázemí. Často těmto národním organizacím také chybí jakýkoliv kontakt s jejich protějšky v jiných zemích EU. Za tohoto stavu jsou jejich možnosti pomoci dalším lidem se stejnou nemocí nebo ovlivnit tvorbu politik a zákonů jen velmi omezené. S tímto jim právě pomáhají zastrešující organizace, které je navzájem propojují na celoevropské úrovni a poskytují potřebné rady i co se týče přístupu k financím. Dlouho jsem si proto pohrávala s myšlenkou podobnou akci uspořádat a propojit tak konečně organizace z různých zemí. Účastníci konference

měli možnost seznámit se např. se zástupci Evropského fóra pacientů, zástupci PACT, Evropské platformy pro roztroušenou sklerózu, EURORDIS - evropské platformy pro vzácná onemocnění nebo zástupcem AIFP. Dokonce měli i příležitost poslechnout si zástupce Evropské komise, který jim přednesl pohled a plány komise do budoucna týkající se této problematiky. Následně byli účastníci rozděleni do 4 terapeutických oblastí (Onkologie, Neurologie, Vzácná onemocnění a Psychiatrie) v rámci kterých se mohli již blíže seznámit pacientské organizace z různých zemí EU věnující se stejným onemocněním. Věřím, že se akce vydařila a všem účastníkům alespoň pomohla zorientovat se v možnostech, které jim mezinárodní spolupráce nabízí.

O čem je smlouva CETA si můžete přečíst na mé webové stránce www.konecna.cz

Vizí neurazíš

Text byl vytvořen pro časopis !Argument

Europoslankyně Kateřina Konečná se vrací k projevu předsedy EK Jean-Clauda Junckera o stavu a budoucnosti Evropské unie. Juncker ve třetím roce v úřadě nakonec mluvil o vizích, dokáže je prosadit?

Po zkušenosti z posledních let hledělo mnoho europoslanců a novinářů s obavami na kalendář, u kterého byla na den 13. září 2017 připsána poznámka – Junckerův projev o stavu Unie. Předseda Komise Jean-Claude Juncker tento proslav v minulosti pojímal tak, že se uvelebil u pultíku a tak dlouho plácal páté přes deváté, dokud ho předseda Parlamentu neupozornil, že již dvojnásobně přetáhnul řečnickou dobu. Není proto divu, že mě již na cestě do Štrasburku přepadala deprese a pocit zmaru nad tím, že „lídrem“ EU byl zvolen člověk, od kterého je možné očekávat všechno, kromě nových myšlenek a úhlů pohledu. Nutno podotknout, že jeho projev překvapil, ale jak už to tak u Junckera bývá, ne zcela v tom nejlepší slova smyslu.

Nejen kakaem živa je Unie

Pravdou je, že jeho projev měl větší úroveň a člověk se nemusel za vysokého unijního představitele cítit tak trapně, jako tomu bylo v minulosti. Z českých médií měl čtenář dojem, že takřka jediné, co Juncker prohlásil, bylo, že Češi mají ve svých čokoládách nárok na stejné množství kakaa, jako mají jejich západní sousedé, ale to hodinový projev nemůže zcela obsáhnout. Faktkem je, že Juncker mluvil hodně o tom, co plánuje v blízké budoucnosti udělat, a o tom, co by se mu líbilo, kdyby se stalo. Mluvit o vizích je samozřejmě dobře, ale přijde mi, že předseda Evropské komise zapomněl, že je předsedou Evropské komise a má tedy reálnou možnost tyto věci ovlivnit. Je tedy skvělé, že se vyslovil za „stejný plat za stejnou práci“, proti dvojí kvalitě potravin, za kompenzace pro evropské spotřebitele v kauze Dieseltgate, jednotné vedení EU, nadnárodní kandidátky do evropských voleb apod., ale zapomněl říci, která a kdy se tyto vize budou realizovat.

S křížkem po funuse?

Vzhledem k tomu, že se jednalo v pořadí o třetí Junckerův projev o stavu Unie, tak nás čeká příští rok poslední. Pravdou je, že Junckerův projev byl zajímavý a nepostrádal myšlenky, ale přišlo mi, že se jedná spíše o projev politického kmeta, který se chce s posluchači podělit o životní moudra než někoho, kdo má ve své agendě chod EU a drží tedy ve svých rukách moc a životy půl miliardy obyvatel. Tohle byl projev, který měl být na začátku jeho období, a nikoliv až ve druhé polovině. Sám předseda Komise o něm v rozhovoru před svým projevem prohlásil: „Ptám se sama sebe, jestli bych neměl využít příležitosti, abych řekl, co si já sám myslím. Řeč v roce 2017 je opravdu důležitější než v roce 2018, takže si myslím, že bych měl dát najevo svůj názor.“ Uvědomuje si vůbec Juncker, kým je a v jaké mocenské pozici se nachází? Pokud do teď nedával najevo svůj názor, pak jakou (respektive či) agendu dělal? Nedal vlastně tímto projevem najevo svou naprostou bezmocnost?

Za absurdní považuji to, že tyto svoje vize patrně neprojednal ani s těmi nejbližšími spojenci. Juncker ideologicky patří do frakce EPP a několik hodin poté co prohlásil, že podporuje jednotné evropské kandidátky do Evropského parlamentu, předseda EPP prohlásil, že frakce takovéto kandidátky odmítá. Juncker tedy patrně sypal svoje vize z rukávu a vůbec se nestaral, co si o nich myslí jeho spojenci, a vlastně ho tak nezajímalo ani to, jestli budou realizovány, jelikož prostá matematika Evropského parlamentu ukazuje, že bez EPP se prosazuje cokoliv jen velmi těžko.

Junckerův odkaz

Samozřejmě, že jsem s mnoha body projevu nesouhlasila (zejména s částí o obraně a euru), ale chápu onu potřebu celospolečenské debaty o budoucnosti EU, ke které Juncker vybízí. Sama po ní volám již dlouho. Tak jak předseda Komise tuto debatu dlouhodobě koncipuje je, že v rámci ní má dojít k realizaci jednoho z pěti představených scénářů budoucího vývoje EU. Ovšem v rámci svého projevu o stavu Unie poprvé promluvil o novém šestém scénáři, který mu je očividně nejbližší. Když zcela pomínu fakt, že se Juncker v minulosti vyjádřil tu pro jeden scénář a za několik týdnů pro jiný, zcela nechápu, proč předložil šest scénářů až nyní, půl roku poté co předložil původních pět. Neměl ho ještě vymyšlený, nebo pro něj nezískal podporu u své vlastní Komise, či je to opět jen jakýsi osobní plán, s jehož realizací se nepočítá? Možná bychom měli mít nejdříve celospolečenskou debatu o tom, co se vlastně domníváme, že Juncker dělá, říká a co tím přesně myslí.

Juncker má teď pouhý rok na to, aby dokázal své vize realizovat, jinak se stane to, čeho se podle mnoha komentátorů bojí – vstoupí do dějin jako někdo, jehož působení bylo definováno krizemi (zejména migrační), brexitem (tedy de facto částečným rozpadem) a nárůstem populismu v EU.

Za hlavní závěr debaty o Junckerově stavu Unie tedy považuji to, že EU nebyla schopna dosadit do čela Evropské komise skutečného lídra, který by byl schopen prosazovat své vize. Možná je to vzhledem k jeho konzervativnímu vidění světa dobře, ale nemohu se zbavit přesvědčení, že evropští občané si zaslouží víc, a to zvláště v tak rozbouraných dobách, ve kterých i Juncker volá po kapitánovi.

Evropskou komisi naprosto nezajímá, že nás staví do pozice, ze které se nemůžeme s úctou dostat

Text byl vytvořen pro časopis !Argument

Evropská komise zahájila s Českou republikou a dalšími zeměmi Visegrádu řízení za nedodržování migračních kvót. !Argument se na celý problém a na poslední vývoj kolem něj ptal české europoslankyně za KSČM Kateřiny Konečné.

!Argument: Evropská komise rozhodla země Visegrádu konfrontovat a zahájí se třemi z nich Polskem, Maďarskem a Českou republikou řízení za to, že nerespektují migrační kvóty EU. Vyřeší to ten problém?

Kateřina Konečná: Samozřejmě, že ne. Zmiňované státy mají, dle mého soudu, velmi objektivní a faktické výhrady k tomuto mechanismu, a když je EU bude pouze nutit, aby ho přijaly, pak se mechanismus nezmění. V rámci fotbalové terminologie by to šlo vyjádřit tak, že EU nejde po míči, ale po hráči, což samozřejmě není ani rozumné a už vůbec to není fér. Na jednu stranu má EU problém s brexitem a na druhou stranu nutí některé členské státy ohnout hřbet a přijmout něco, co tyto státy nepovažují za rozumné a do značné míry ani reálné. My se o migraci a možnostech řešení chceme bavit stejně jako zbytek zemí EU, ale prostě se nedomníváme, že kvóty jsou rozumným nápadem. Musíme si však bohužel uvědomit, že Česká republika v rámci vyjednávání zaspala. Nevyjednala si koalici a ještě tam poslala ministra Chovance, který neumí anglicky, takže tam nebyl nic platný.

!Argument: Evropský argument pro kvóty je, že jde o solidaritu s jinými evropskými zeměmi a že země Visegrádu jsou něco jako „paraziti“. Chtějí jen brát a nechťejí dávat. Je to podle Vás pravda?

Kateřina Konečná: S tím nesouhlasím. Všichni přece víme, že uprchlíci do České republiky nechťejí a radši by do Německa a Skandinávie, kde mají větší šanci se integrovat na trhu práce a mít větší platy, plus je tam již etablovaná muslimská komunita, což je zcela pochopitelné. Pokud tohle víme a přitom donutíme proti jejich vůli 2691 osob, aby žily v České republice a ještě intenzivně kontrolovali, že v České republice zůstanou, abychom nebyli vystaveni kritice ze strany EU, pak po nás Komise nezádá nic jiného, než porušit jejich lidská práva, případně na ně uvalit policejní dohled

jako na zločince, či je všechny uzavřít a kontrolovat, přestože jsou zcela nevinní. Pak bychom však byli opět kritizováni za nedůstojné zacházení a Česká republika by byla očerňována na Radě Evropy a v Evropském parlamentu. Komisi naprosto nezajímá, že nás staví do pozice, ze které se nemůžeme s úctou dostat a že se již staráme a plně integrujeme mnoho Ukrajinců prchajících před občanskou válkou. Oni nejsou solidární s naší situací.

!Argument: Jak moc nás migrační krize jako region poškodila z hlediska řečnické image? Máte zkušenosti z evropské politiky a někdy se zdá, že západní Evropa se cítí pohodlně, když nás může zařadit... no prostě na Východ, který je třeba stále europeizovat. Nebo je to jen mediální a klamný dojem?

Kateřina Konečná: Obávám se, že toto dělení bylo v EU vždycky, ale je pravdou, že někdy je silnější a někdy slabší. Migrační krize rozdělila EU na země přímo krizí postižené (myšleno zejména Itálie a Řecko), hraniční, pak na ty, které v ní vidí příležitost (zejména Německo) a pak i ty, které v ní vidí možné komplikace a hrozby (sem počítám i země V4). Vždyť všichni chápeme, že Itálii a Řecku je třeba pomoci, ale každý stát by se měl na základě znalosti o svých možnostech a kapacitách rozhodnout, jak jim pomůže. Zcela odmítám, aby se na nás jiné členské země dívaly z patra, jenom protože nechápou a nemohou ani chápat česká specifika v pohledu na tuto problematiku.

Celý rozhovor najdete na mé webové stránce
www.konecna.cz

Vysokorychlostní tratě mají velký význam

22. září jsem měla možnost zúčastnit se letošní konference Transport 2017, která byla zaměřena na téma vysokorychlostních tratí. Tento typ spojení má velký význam zvláště pro náš Moravskoslezský kraj, který je na hlavních evropských spojnicích. Bohužel jsme v některých krocích přípravy jako stát zaspali. O to větší důraz na přípravu těchto projektů teď musíme dát. A jsem připravena na těchto jednáních pomoci z úrovně poslankyně Evropského parlamentu.

“

Od dnešního dne začíná v provizorním režimu platit smlouva CETA. Přečtěte si, co tato smlouva znamená a jaká jsou její rizika. České zákonodárce to moc netrápilo, ale já chci hlavně vědět, jaký je Váš názor.

Přečtěte si, o čem smlouva CETA je.

“

Dohra se „Stop TTIP“

V červenci 2014 požádal výbor občanů Komisi, aby zaregistrovala navrhovanou evropskou občanskou iniciativu nazvanou „Stop TTIP“. Mechanismus evropské občanské iniciativy zavedla Lisabonská smlouva, a přestože byl málo propagován, dávaly se do něj velké naděje. V době krize, úpadku víry v evropský projekt a všeobecné nedůvěry v politiku jako takovou se evropští představitelé dohodli, že sjednotí evropskou veřejnost pomocí občanské společnosti. Ovšem víme, jak takovéto sliby bohužel dopadají.

Evropská občanská iniciativa „Stop TTIP“ žádala zastavení projednávání obchodních dohod TTIP a CETA, protože návrhy těchto dohod obsahují několik kritických bodů (například postupy pro řešení sporů mezi investory a státy či ustanovení o spolupráci v oblasti regulace, která ohrožují demokracii a právní stát), zabránění tomu, aby netransparentní jednání vyústila v oslabení norem v oblasti ochrany práce, sociálního zabezpečení, ochrany životního prostředí, ochrany soukromí a ochrany spotřebitele a tomu, aby došlo k deregulaci veřejných služeb (např. zásobování vodou) a kultury, a podpoření „odlišné obchodní a investiční politiky v Evropské unii“. Není tedy asi divu nad tím, že Komise, která byla vyjednáváním pověřena, rozhodně nadšena nebyla.

Rozhodnutím ze dne 10. září 2014 Komise odmítla tuto navrhovanou iniciativu zaregistrovat. Podle Komise tato navrhovaná iniciativa nespadá do rámce jejích pravomocí. Komisi šlo primárně o to, že v rámci pravidel o fungování evropských občanských iniciativ je možné legislativu pouze navrhnout a nikoliv se proti určitému postupu či zákonu vymezovat.

Výbor občanů však následně podal k Tribunálu Evropské unie žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Komise. Rozsudkem z 10. 5. 2017 Tribunál vyhovuje žalobě a zrušuje rozhodnutí Komise. Tribunál se totiž neztotožnil s tvrzením Komise, že rozhodnutí, kterým jí má být odňato zmocnění k zahájení jednání za účelem uzavření TTIP, nemůže být předmětem evropské občanské iniciativy.

Tribunál v této souvislosti poznamenává mimo jiné, že zásada demokracie, která patří

mezi základní hodnoty, na nichž je Unie založena, a cíl konkrétně sledovaný evropskými občanskými iniciativami (a sice zvyšování demokratického fungování Unie tím, že každému občanovi dávají obecné právo se podílet na demokratickém životě) vyžadují takový výklad pojmu „právní akt“, který zahrnuje takové právní akty, jako je rozhodnutí zahájit jednání za účelem uzavření mezinárodní dohody (jako TTIP či CETA), jejímž cílem bezesporu je změnit unijní právní řád. Cílem, který evropská občanská iniciativa sleduje, je totiž umožnit občanům Unie podílet se ve větší míře na demokratickém životě Unie a vyvolat demokratickou diskusi, aniž jsou nuceni vyčkat přijetí právního aktu, o jehož změnu nebo upuštění od něj v konečném důsledku usilují.

Nehodlám zakrývat, že jsem byla z rozhodnutí Tribunálu Evropské unie velmi potěšena. Se „Stop TTIP“ jsem úzce spolupracovala a byla jsem velmi ráda, že mnoho z těch za rok nashromážděných 3 284 289 podpisů pocházelo z České republiky. Nemohla jsem se navíc ubránit mírnému úšklebku, když Komisi musí být vysvětlovány základy práva a demokracie, i když je to především smutné. Spolu s dalšími kolegy z GUE/NGL teď žádáme po Komisi vysvětlení, proč tedy iniciativu zamítla a co chce udělat pro to, aby se tato situace již nikdy neopakovala. Komise si totiž musí uvědomit, že vůle občanů není něčím, co by se mělo ignorovat, a když už konečně mají nástroj, kterým mohou dění v EU ovlivňovat i mimo volby, měl by být plně naplňován a nikoliv zcela ignorován.

V atmosféře blížících se voleb upřímně doufám, že toto tak důležité téma nebude opomíjeno a bude rezonovat českým veřejným prostorem. Stále totiž platí, že můžeme těmito dohodami ztratit mnohem více, než si myslíme.

Zájmy občanů vs. mezinárodní obchod

časopis Alternativy, Centrum strategických a teoretických studií (CSTS)

Zájmy občanů vs. mezinárodní obchod

Boj se smlouvami CETA a TTIP mi až velmi často připomínal epizody z kultovního britského seriálu „Jistě, pane ministře“. Na jedné straně byli občané a bohužel jen někteří jejich přímo volení zástupci a na druhé straně barikády stála ona svatá trojice moderního evropského kapitalismu byrokracie-korporace-politická moc. Nejvíce mi v hlavě rezonovala ona epizoda seriálu s názvem „Kvalita života“, ve které se James Hacker snaží zabránit výškovým budovám ve snaze zabezpečit silnou kvalitu života pro občany a narazí přitom na fakt, že byrokracie a korporace pracují ruku v ruce (byrokraté mají slíbená místa v korporacích na léta v důchodu) a ona lidumilná politika je tak nucena k záhubě. Hájit v evropské (ale bohužel i domácí) politice zájmy občanů má často velmi podobný průběh, ale i konec, a zejména je to vidět na dohodách o volném obchodu CETA a TTIP.

Není žádným tajemstvím, že na rozhodování v rámci Evropské unie mají silný vliv lobbistické skupiny. Netvrdím, že se jedná o mimořádný úkaz, ale věřím, že bychom měli být ostražití na to, do jaké míry je necháváme ovlivňovat dění v evropských institucích. Například jsem si jistá, že není vhodné, aby zasahovaly do vyjednávání obchodních dohod, či o nich věděly mnohem více než evropští občané.

Organizaci občanské společnosti Corporate Europe Observatory (CEO), která se primárně zaměřuje na odhalování vlivu lobbistických skupin v EU, se nelíbilo, že při vyjednávání obchodní dohody mezi EU a Indií měly lobbistické skupiny možnost nahlédnout do vyjednávacích dokumentů, zatímco občané nikoliv. Když Evropská komise odmítla CEO prozkoumat projednávané dokumenty, odhodlala se CEO, která se cítila tímto krokem poškozena, k žalobě. Organizace se přitom odvolávala zejména na právo na informace. Soudní dvůr Evropské unie však po čtyřech letech rozhodl, že tato praxe je zcela v pořádku a upřednostnil tak zájmy lobbistických skupin před právem na informace, kterému se „těší“ občané EU. Podle předsedkyně CEO, Pie Eberhardtové, to znamená, že neprůhledná spolupráce Evropské komise s lobbistickými skupinami může vesele pokračovat, a to se samozřejmě nepřímo týká i vyjednávacích smlouv TTIP a CETA.

Evropské právo sice posuzuje žaloby případ od případu, ale je nepochybné, že Soudní dvůr Evropské unie narušil

snahy evropských občanů ke zprůhlednění vyjednávání dalších obchodních dohod, které EU v současnosti dojednávává. Pia Eberhardtová se domnívá, že právě nedostatek transparentnosti ve vyjednávání smlouvy TTIP a privilegované postavení byznysu v rámci vyjednávacího procesu byly srdcem masivní opozice, která se proti smlouvě zvedla. Komise bude sice stále čelit tlaku veřejnosti, ale její pozice Goliáše je teď ještě o něco neotřesitelnější.

Důležitou otázkou však je, jestli má Komise pozici Goliáše i ve vztahu k lobbistickým skupinám. Případů, kdy podlehl nátlaku nezvolených reprezentantů kapitálu, je víc než dost. Evropská komise měla před rokem spojení na 560 lobbistických skupin. Z toho 92 % těchto skupin reprezentovalo zájmy byznysu a jen 4 % organizací byla označena organizací CEO za skupiny veřejného zájmu. Koho tedy asi Evropská komise více poslouchá a kdo má větší vliv na vytváření obchodních smluv, které ovlivní životy nás všech?

Jsem přesvědčena, že příklady ukazují primárně na to, že za obchodními dohodami typu TTIP a CETA stojí špatná filozofie. Tyto smlouvy kladou důraz především na spolupráci v ekonomické oblasti, ale nezohledňují (nebo jen málo) lidská práva, možný negativní dopad smluv na civilní obyvatelstvo a životní prostředí, soulad smluv se zásadami udržitelného rozvoje a další problémy. Obchod by neměl být účelem sám o sobě, ale měl by být naopak prostředkem k dosažení prosperity, spravedlivých pracovních podmínek, a udržitelného ekonomického rozvoje a odstranění diskriminace. Při uzavírání smluv je proto nutné brát v potaz především práva zaměstnanců a zvažovat dopad smluv na jejich pracovní podmínky, nikoliv upřednostňovat zájmy velkých společností. Smlouvy by tak měly směřovat především k rozvoji společností a vytváření pracovních míst, zajištění přístupu k základním veřejným službám a snižování chudoby.

Tento přístup by měl být samozřejmostí i vzhledem k tomu, že dle OSN a práva EU má ochrana lidských práv přednost před ekonomickými zájmy. Vyjednávání by dále mělo být transparentní tak, aby k dokumentům o jeho průběhu a k návrhům smluv měla hned od počátku přístup občanská společnost. Zajištěno musí být také schvalování smluv v jednotlivých fázích vyjednávání parlamenty členských států

EU a Evropským parlamentem. Je naprosto nepřijatelné, aby uzavírání smluv mající naprosto zásadní a přímý dopad na občany členských států probíhalo za zavřenými dveřmi nejen bez přístupu občanů, ale také bez přístupu národních vlád členských států, jejichž pravomoci smlouvy v konečném důsledku omezí. O právech milionů lidí tak rozhoduje pár osob, které mají na zřeteli nikoliv zájmy občanů, ale pouze zájmy velkých nadnárodních společností.

Při uzavírání smluv musí být brán zřetel také na zranitelnost některých odvětví, jako je zemědělství a průmysl. Smlouvy by měly směřovat k ochraně těchto odvětví, podpoře tradičních zemědělských postupů a ochraně zemědělců. Místo toho však například v případě TTIP vidíme zájem na snižování požadavků pro bezpečnost potravin umožněním používání zakázaných pesticidů a dovozu geneticky modifikovaných potravin. V důsledku TTIP by tak mohlo dojít nejen k ohrožení některých odvětví, ale především k přímému ohrožení zdraví obyvatel EU závadnými potravinami.

Důraz je nezbytně klást i na ochranu pracovních a dalších práv obyvatel, ekologické standardy a dodržování principů udržitelného rozvoje. A to nejen pouhou proklamací těchto zásad, ale konkrétními závaznými pravidly, za jejichž porušení bude příslušný stát právně odpovědný. Je nezbytné zajistit, že do EU nebude dováženo zboží poznamenané otročskou prací či sociálním dumpingem. Tak tomu dnes bohužel není. Příkladem může být dohoda mezi EU a Bangladéši. Při pádu obchodního centra Rana Plaza v roce 2013 se opět jasně potvrdilo, že pracovní podmínky tamních zaměstnanců jsou neúnosné a hraničí s otročskou prací. Ačkoliv EU proklamuje snahu zlepšit pozici bangladéšských zaměstnanců, konkrétní účinné smluvní nástroje k tomu nemá. Ve smlouvách musí být jasně stanoven způsob vyšetřování, sankce za případná porušení povinností a možnost pozastavení účinnosti smlouvy za situace, že v jejím důsledku dochází k závažnému poškozování práv občanů. Nic takového v dnešních smlouvách nenajdeme.

Celý rozhovor najdete
na mé webové stránce
www.konecna.cz

SLEDUJTE MNE NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

www.konecna.cz

facebook: [Katerina Konečná](https://www.facebook.com/KaterinaKonecna)

twitter: [konecna_k](https://twitter.com/konecna_k)

instagram: [katerina_konecna](https://www.instagram.com/katerina_konecna)

European United Left • Nordic Green Left
EUROPEAN PARLIAMENTARY GROUP
GUE/NGL
www.guengl.eu